

De gezondste opa
van Europa

Lees ook van Erna Sassen:

Een indiaan als jij en ik (Uitgeverij Leopold)

En als je opa topfit wil worden, laat hem dan
deze boeken van William Cortvriendt lezen:

Hoe word je honderd? Het actieboek (Uitgeverij Lucht)

Hoe word je honderd? Het kookboek (Uitgeverij Lucht)

Eerste druk maart 2019

© Erna Sassen | Uitgeverij Lucht BV

Redactie: Dominique Riaskoff

Ontwerp omslag en illustraties: Geert Gratama

Ontwerp binnenwerk: Hermen Grasman Ontwerp

ISBN 978 94 92798 38 1 / NUR 283

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevens-
bestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze
hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen
of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

ERNA SASSEN · WILLIAM CORTVRIENDT

De gezondste opa Van Europa

Illustraties door Geert Gratama

UITGEVERIJ LUCHT BV, AMSTERDAM

1

Opa John heeft een varkentje gekocht.
Hij is er heel blij mee.
Het is een Mangalitzavarken en ze heet Katharina.

‘Wát is het?’ vraagt oma Guusje.
‘Een Man-ga-liet-saa.’ Opa spreekt het langzaam en
duidelijk uit. ‘Mooi woord hè?’

‘Prachtig.’

Oma gaat het meteen googelen op haar iPad.

‘Mangalitzavarkens, of *wolvarkens*, hebben een krullerige vacht en ze komen voor in verschillende kleuren,’ leest ze hardop voor. ‘Rood, blond of exemplaren met een donkerbruine rug en een witte buik.’

Opa komt even naar de foto’s kijken.

‘De blonde vind ik veruit het mooist,’ zegt hij. ‘Zoals onze Katharina.’

‘Ze hebben een goedmoedig karakter en ze zijn stressbestendig,’ leest oma verder.

‘Wat betekent dat, goedmoedig?’

‘Vriendelijk en zachtaardig.’

‘Dat zag ik meteen,’ zegt opa. ‘Daarom heb ik haar gekozen. Ik zag meteen dat ze de goedmoedigste was van het hele nest. En de mooiste. Het lijkt wel alsof de zon de hele tijd op haar vacht schijnt.’

‘Maak je een foto van ons voor je Facebookvrienden, oma?’

2

Oma Guusje is ook heel blij met Katharina, want nu heeft opa John eindelijk weer een hobby, waar hij zijn tijd aan kan besteden.

Sinds zijn pensionering werd dat een beetje een probleem. Opa heeft te veel tijd en te weinig te doen. Hij verveelt zich vaak.

Nou ja, hij heeft natuurlijk de biljartclub, maar zijn biljartvrienden zijn de helft van het jaar met de caravan op stap.

Opa’s laatste hobby, een stage bij de vrijwillige brandweer, liep uit op een groot drama. Ze wilden hem niet hebben, daar kwam het kortgezegd op neer. Ja, wél als hulpje in de kantine, maar dat was niet wat opa John voor ogen had toen hij zich aanmeldde als vrijwilliger.

‘Ik ga toch niet bij de brandweer om af te wassen en koffie te zetten!’

schreeuwde hij toen oma Guusje ernaar vroeg. 'Ik wil van die paal naar beneden glijden, zoals Bridget Jones doet in haar film. En dan wil ik met gevaar voor eigen leven jonge hondjes redden uit een brandend flatgebouw!'

Maar ja.

Dat kan je eigenlijk wel op je buik schrijven, als je je hele leven buschauffeur bent geweest en *never* nooit iets aan sport hebt gedaan.

In feite was opa John voor het allereenvoudigste bluswerk nog niet fit genoeg. Je weet wel, een emmer water over een barbecue gooien, dat was al teveel gevraagd.

Oma had een hele monoloog afgestoken over kortademigheid en overgewicht. En dat alleen de *allergezondste* en *allerfitste* mensen bij de brandweer en de politie kunnen werken.

'Ik wil een lintje verdienen voor betoonde moed. En ik wil zo graag bij de koning en de koningin aanschuiven op de uitblinkerslunch,' jammerde opa.

'Dan zal je toch eerst iets aan je conditie moeten doen,' zei oma.

Gelukkig kon opa John vlak na zijn oneervolle ontslag bij de brandweer aan het werk als oppas-opa van het nieuwe buurmeisje, Maaïke.

Maaïke is acht jaar en haar ouders hebben allebei een drukke baan. Daarom heeft ze vaak oppas nodig. Of een chauffeur.

Maar Maaïke zit natuurlijk het grootste gedeelte van de dag op school. Vandaar dat oma blij is met Katharina.

Opa John loopt al de hele ochtend met zijn nieuwe hobby onder zijn arm. Katharina heeft eerst een rondleiding gekregen door het huis.

'Dat is nuttig,' vond opa, 'want dan weet ze meteen waar ze *niet* mag komen. En dan hoeft ze ook niet nieuwsgierig te zijn hoe ons huis er vanbinnen uitziet, want dat weet ze nu.' Oma Guusje liep er voor de zekerheid achteraan met de dweil.

Nu staan ze samen de foto's op de schoorsteenmantel te bekijken.

'Zeg John,' zegt oma nadat ze voor de tweede keer Katharina's plas heeft opgedweild, 'wanneer ga je een hok voor hem timmeren?'

'Voor haar zal je bedoelen, oma! Katharina is een vrouwtje,' zegt opa streng.

'Neem me niet kwalijk.'

'Dat hok, daar zit ik op te wachten. Dat komt mijn biljartvriend Erik zo meteen brengen.'

'Wacht anders even buiten op straat,' stelt oma Guusje voor. 'Ik moet zo naar atletiek en dan kan ik niet meer dweilen.'

De biljartvriend van opa John arriveert een uurtje later dan de bedoeling was. Het is niet helemaal duidelijk waarom. Iets met niet op gang kunnen komen of zo.

Maar goed. Hij is er nu.

Uit de achterbak van zijn auto haalt hij een aantal steigerbuizen.

'Ben je het hok vergeten?' vraagt opa ongerust.

'Dit is het hok,' zegt Erik. 'Eventjes geduld, ik zet het zo voor je in elkaar.'

Twee en een half uur later heeft Katharina een hok.

En Erik spit in zijn rug.

'Eh... moet er geen stro op de bodem?' vraagt opa John. Hij staat een beetje beteuterd naar het hok te kijken met Katharina onder zijn arm.

Eigenlijk is er niet echt sprake van een hok. Het is meer een kleine omheining. Op de tuintegels.

'Welnee, dat is nergens voor nodig,' brult Erik vanaf de bank in de woonkamer. 'Dat is alleen maar heel veel werk. In mijn varkensboerderij lagen ze gewoon op een stalen rooster, lekker gemakkelijk, de poep viel er meteen doorheen en werd afgevoerd door de lopende band. Eén keer per week de hogedrukspuit eroverheen en klaar is Kees.'

'Maar is het niet zelig?' vraagt opa John. Hij aarzelt nog steeds om Katharina in het hok te zetten.

'Hoezo?'

'Nou, ze ligt toch niet lekker op die harde tegels?'

'Ach joh, die varkens voelen niks!' kreunt Erik.

'Zeg, hoe lang duurt het voordat die pijnstillers gaan werken? Heb je al een ambulance gebeld?'

3

‘Wát is het?’ vraagt Maaïke. Ze is meteen uit school naar het varkentje komen kijken.

‘Een Manga-liet-saa. Mooi woord hè?!’

‘Prachtig. Net als het biggetje zelf trouwens.’

Opa glimt van trots. ‘Ik ga met haar een wedstrijd winnen,’ zegt hij.

‘Wat voor wedstrijd?’

‘Een schoonheidswedstrijd.’

‘En over welke schoonheid hebben we het dan precies?’ Maaïke knijpt even haar neus dicht. Katharina heeft net in haar hok gepoept. *Schoonheid* is niet het eerste woord dat nu bij haar opkomt.

‘Met schoonheid bedoel ik *mooiheid* in dit geval. Denk aan Hollands Next Topmodel. Zo’n soort wedstrijd.’

‘O. Zo.’ Maaïke knikt. Al begrijpt ze het niet helemaal. ‘Maar hoe ga je dat dan aanpakken? Ze hebben toch nooit varkens bij Hollands Next Topmodel?’

‘Nee, helaas niet,’ verzucht opa John. ‘Want ik zou heel graag met mijn prijs op de televisie willen komen...’ Hij staart even voor zich uit. Alsof hij het

in gedachten al ziet gebeuren. 'Maar er bestaan ook schoonheidsprijzen voor dieren.'

'O ja?'

'Zeker. Bijvoorbeeld een prijs voor de mooiste hond of het grootste konijn of de beste koe.'

Maaïke vindt het een beetje raar, die schoonheidsprijzen. Wie wil er nou een prijs winnen met hoe hij eruitziet? Daar kan je zelf toch niks aan doen?

'Bij oma Guusje op atletiek wint degene die het hardst kan lopen of het verst kan speerwerpen,' zegt ze. Het lijkt haar logischer om een prijs te winnen met iets wat je *kunt* in plaats van iets wat je *bent*.

'Maar biggetjes doen niet aan atletiek,' zegt opa. 'Het enige waar ze goed in zijn is: veel eten. En daar ga ik gebruik van maken. Ik ga de mijne zo snel mogelijk vetmesten, zodat ze de prijs gaat winnen voor de mooiste Mangalitza ever.'

Maaïke kijkt naar het grappige varkentje, dat luid smakkend en knorrend een bloemkool aan het verorberen is.

'Hoe heet hij ook alweer?'

'Ze! Het is een vrouwtje,' zegt opa John. 'En ze heet Katharina. Katharina Azalia om precies te zijn. Dat klinkt koninklijk, vind ik.'

'Hmm...'. Maaïke knikt. Katharina Azalia, dat zou de naam van een koningin kunnen zijn. 'Maar ze woont niet zo koninklijk,' zegt ze. 'Of is dit haar reismandje?'

Nee. Dat is het niet.

Het is echt bedoeld als hok.

'Ze kan haar kont niet keren, hè?' zegt opa John aarzelend.

Oma Guusje vindt het ook helemaal niks.

'Waar is het hok?' vraagt ze als ze terugkomt van atletiek.

'Dit is het hok.' Opa John wijst naar het buizenframe.

'Dat meen je niet...'. Oma's mond valt open van verbazing. 'Dit is toch geen varkenshok?! Hier kan ik nog niet eens mijn boodschappenkarretje in stallen! En waar is het stro?'

'Erik zegt dat het zo moet. En hij is vroeger varkensboer geweest dus hij zal het wel het beste weten...' zegt opa John een beetje beschaamd. 'Hoe kleiner het hok, hoe eerder de prijs, zegt Erik. En stro is volgens hem helemaal niet nodig...'

'John...'. Oma Guusje zet haar handen in haar zij. Dat doet ze altijd als ze iets strengs gaat zeggen. 'Nou moet

je even heel goed naar mij luisteren. Als jij Katharina wilt houden, dan ga je onmiddellijk een hok maken dat zo groot is als ons schuurtje. Voor mijn part gebruik je het schuurtje. En je gaat als de wiedeweerga een paar balen stro halen bij de boer.'

'Ja, oma.'

'En daarna ga je op de iPad opzoeken wat er allemaal komt kijken bij het houden van hobbyvarkens.'

'Ja oma.'

'Dat had je van tevoren moeten doen!'

'Sorry...'

Maaïke krijgt een beetje medelijden met opa John.

'Ik help je wel,' zegt ze snel.

4

Opa en Maaïke gaan met de brommer naar de boer om stro te halen, terwijl oma Guusje op Katharina past.

Als ze terugkomen, is oma bezig het schuurtje leeg te maken.

En Katharina de moestuin.

Maaïke stoot opa aan en wijst geschrokken naar de puinhoop in oma's zorgvuldig onderhouden groentetuintje. Snel zet opa zijn brommer op slot en neemt het biggetje onder zijn arm, dat luid gillend protesteert.

'Wat gebeurt er?' roept oma vanuit de schuur.

'Niks!' roept opa John. 'Katharina heeft haar neus gestoten, denk ik...'

'Aan de sla of aan de andijvie?' roept oma.

Katharina gilt nog steeds alsof ze vermoord wordt.

Sla?

Andijvie?

Waar dan? gebaart Maaïke.

Opa wijst naar de omgewoelde aarde.

'Eh... oma, zou je het heel erg vinden als de sla en de andijvie opgegeten zijn?' vraagt Maaïke.